

29/10 (L. sp. 49). 3. beh. 29/10 (L. sp. 78). *Loven stadfæstet 15. november 1948.* (Lovt. nr. 447).

Ved lov nr. 546 af 31. december 1947 (årbog 1947—48, side 335) forlængedes gyldighedstiden for bestemmelserne i §§ 2—6 i midlertidig lov nr. 307 af 29. juni 1945 om tillæg til indkvarteringslovgivningen, som denne er ændret ved lov nr. 134 af 27. marts 1947, indtil udgangen af december 1948. Den forlænges herved yderligere til *udgangen af december 1949*, dog således at loven som hidtil skal kunne ophæves forinden ved kgl. anordning.

Siden 1. april 1947 har loven af 29. juni 1945, der oprindeligt tog videre sigte, kun kunnet benyttes til at fyldestgøre *militære* behov samt *flygtningeadministrationens* behov for rekvisition af fast ejendom.

Om dens anvendelse anførte *indenrigsministeren* ved fremsættelsen af forslaget til den heromhandlede lov bl. a.:

„Hvad først angår de militære myndigheders beslaglæggelsesbehov, er forholdet det, at disse myndigheder siden kapitulationen har holdt forskellige militære anlæg, som er opført af tyskerne, beslaglagt. Det drejer sig navnlig om befæstningsanlæg, radarstationer og depoter, som repræsenterer en ikke helt ringe økonomisk værdi, og som det er af betydning at kunne holde beslaglagt, indtil der er truffet endelig afgørelse om Danmarks fremtidige forsvar og forsvarsforpligtelser, til hvilken tid man vil vide, om de pågældende anlæg skal bevares eller kan sløjfes.

Hvad dernæst angår flygtningeadministrationen, er forholdet jo det, at man forventer, at den altovervejende del af flygtningene vil forlade landet indenfor en overskuelig fremtid. Så længe udbringelsen imidlertid ikke er tilendebragt, og flygtningeadministrationen derefter er afviklet, må der imidlertid stadig påregnes at ville være brug for loven.

Jeg kan oplyse, at der i de sidste par år ikke har været foretaget nye beslaglæggelser, hverken til brug for militæret eller til flygtningeadministrationen; loven har altså kun været brugt til at opretholde nogle ældre beslaglæggelser. Når loven alligevel ikke foreslås indskrænket til fremtidig kun at gælde opretholdelsen af bestående beslaglæggelser, men foreslås forlænget i uændret skikkelse, er grunden den, at man ikke kan overse det fremtidige beslaglæggelsesbehov og derfor næppe bør afskære sig fra i påkommende tilfælde at kunne benytte loven. Det er dog fremdeles hensigten, såvidt det overhovedet er muligt, at afholde sig fra nye